

2024. október 20 –
november 2.

ÉLETÜNK

Budapest-Kálvin Téri Református Egyházközség

EGYEDÜL A HIT AD MEGIGAZULÁST – A SZERETE BETELJESÍT

Egyedül a hit ad megigazulást - erre a kijelentésre épül fel egész protestáns egyházunk. Az ember kérdésére, hogy miként állhatok meg Isten előtt, Luther a Bibliában egyetlen válaszként ezt találta: amennyiben hiszel az ő kegyelmében és irgalmosságában Jézus Krisztusban. ... Egyedül a hit ad megigazulást - a szeretet azonban beteljesít.

A hit és a remény a szeretet átváltozott alakjában lép be az örökkévalóságba. A szeretet jelenti a beteljesülést. Azonban a beteljesülés jelét ebben a világban keresztnek hívják. Ez az az út, amelyen ebben a világban a beteljesült szeretetnek járnia kell, és amelyen mindig is járni fog. Ez azonban elsősorban azt mutatja nekünk, hogy ez a világ megérett a megtöretésre, túlságosan is megérett; s hogy csak Isten leírhatatlan türelme, amely még vár a befejezésig.

Másodsorban azt is mutatja, hogy az egyház ebben a világban a kereszt alatt lévő egyház marad. Kiváltképp az az egyház, amely már e földön a látható dicsőség jele kíván lenni, megtagadta Urát a kereszten. Hit, remény, szeretet (Korinthusiakhoz írt első levél 13,13), mindegyik a kereszten át vezet a beteljesüléshez...

Az ezerszer becsapott és kiábrándult emberiségnek hitre van szüksége, a sebzett és szenvedő emberiségnek reményre, a viszálykodó és bizalmatlan emberiségnek szeretetre.

Engedjük magunkat megszólítani a reformáció napján: higgyetek, reménykedjete és mindenekelőtt szeressetek - és legyőzitek a világot (János első levele 5,4).

(Dietrich Bonhoeffer)

*Ne győzzön le téged a rossz,
hanem te győzd le a jóval a
rosszat
(Róm. 12,21.)*

Olvassuk közösen a Bibliát! Imádkozzunk együtt!

Kedves Testvérek!

Imavezérfonalunkban a következő számtól kezdődően nem másoljuk ide a napi olvasmányok szövegét. Saját Bibliánkból kikereshetjük, olvashatjuk és az ige melletti linkre kattintva is elérhetjük. Ebben a számban még megtalálható a szöveg és a digitális formára mutató link is.

Október 20., vasárnap, olvasandó: Mt. 28,11-15. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/Mt28>)

Amikor az asszonyok eltávoztak, íme, néhányan az őrsegből bementek a városba, és jelentették a főpapoknak mindazt, ami történt. Azok pedig összegyűltek a vénekkel, és úgy határoztak, hogy sok ezüstpénzt adnak a katonáknak, és így szóltak: Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek, és ellopták őt, amíg mi aludtunk. És ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük őt, és kimentünk benneteket a bajból. Azok elfogadták a pénzt, és úgy tettek, ahogyan kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között mind a mai napig.

Magyarázat: A sírt őrző katonák a feltámadás tanúi és hírvivői. Hatalmas ajándéka Istennek számukra, hogy ők láthatták ezt a csodát, a feltámadást, amit még az apostolok sem. De ezeknek az embereknek másmilyen ajándékok többet érnek. Nekik a sok ezüst többet ér, mint az Isten ajándéka. Ők nem akarnak a feltámadás hirdetéséért kockázatot vállalni. Találkoztak a feltámadottal, de földi előnyök érdekében mégsem tanúskodnak róla. Te bátor hirdetője vagy a feltámadt Krisztusnak, vagy inkább csak hallgatsz róla? Kiknek beszéltél legutóbb a feltámadásról?

Imádság: Urunk Jézusunk, napunk csodája az, amikor veled találkozhatunk. Reggel, amikor olvassuk a Szentírást, ünnepnap, amikor részt veszünk az istentiszteleten, este, amikor számot vetünk az elmúlt nappal. Feltámadottként te jelen vagy a mi életünkben. Kérünk erősítsd hitünket, akaratumat, hogy bizonyágtételünkről semmi ne vonja el a figyelmet. Ámen

Október 21., hétfő, olvasandó: Mt. 28,16-20. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/Mt28>)

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. És amikor meglátták őt, leborultak előtte, némelyek azonban kételkedtek. Jézus pedig hozzájuk lépett, és így szólt: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Magyarázat: Minden keresztyén küldetése van ebben a jézusi parancsban. Menjetek, és tegyetek tanítvánnyá minden népeket. Álljunk meg most kicsit, és gondoljuk végig, hogy kiknek a tanítvánnyá válásánál segédkeztünk. Kik köszönhetik emberileg a mi szeretetünknek és bizonyágtételünknek, hogy ma már az élet útján járnak? S milyen terved van a jövőre, hogyan akarod folytatni e parancs végrehajtását?

Imádság: Urunk Jézus, életre szóló parancsod a mi küldetésünk, tegyük tanítványokká minden minden népeket. Ránk bíztat azt, hogy a világ legnagyobb kincsével, az evangéliummal sáfárkodjunk. Látjuk mekkora a feladat, látjuk mekkora a felelősség. Könyörülj rajtunk, amikor erőtlenek és gyengék vagyunk. Ámen.

Október 22., kedd, olvasandó: Ruth 1. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/Ruth1>)

Abban az időben történt, amikor a bírák bíraskodtak, hogy éhínség támadt az országban. Elment ezért a júdai Betlehemből egy férfi, hogy jövevényként Móáb mezején lakjon. Vele volt a felesége és két fia. A férfi neve Elímelek volt, a feleségének Naomi, két fiának pedig Mahlón és Kiljón volt a neve. Efrátaiak voltak, a júdai Betlehemből. El is jutottak Móáb mezejére, és ott éltek. De meghalt Elímelek, Naomi férje, és ott maradt az asszony a két fiával. Ezek móábi leányokat vettek feleségül. Az egyiknek Orpá volt a neve, a másíknak Ruth. Ott laktak mintegy tíz esztendeig. De meghaltak ők is mind a ketten, Mahlón és Kiljón is, úgyhogy az asszony ott maradt a két fia és a férje nélkül. Ekkor útra kelt a menyével, hogy hazatérjen Móáb mezejéről, mert meghallotta Móáb mezején, hogy ismét gondjaiba vette népét az ÚR, és kenyeret adott neki. Elindult tehát arról a helyről, ahol élt, és vele a két menyé. Ahogy mentek az úton, hogy visszatérjenek Júda földjére, ezt mondta Naomi a két menyének: Menjetek, forduljatok vissza, ki-ki az anyja házába! Bánjon veletek az ÚR olyan szeretettel, amilyennel ti bántatok a meghaltakkal és velem! Adja meg nektek az ÚR, hogy mindkettőtök nyugalmat találjon majd férjének házában! Azután megcsókolta őket. Ők azonban hangos sírásra fakadtak, és azt mondták neki: Bizony, hazatérünk veled a te népedhez. De Naomi ezt felelte: Forduljatok vissza, leányaim! Miért jönnétek velem? Lehetnek-e még fiak a méhembben, akik férjeitek lennének? Forduljatok vissza, leányaim, menjetek, mert én már öreg vagyok ahhoz, hogy férjhez menjek. De ha azt mondanám is, hogy van még reménységem, és ha ma éjjel férjhez mennék is, és fiakat szülnék, várhattok-e rájuk, amíg felnőnek? Szabad-e benneteket visszatartani attól, hogy férjhez menjetek? Nem, leányaim! Az én sorsom túl keserves volna a számotokra! Hiszen az ÚR keze ért el engem. Azok erre még hangosabban kezdtek el sírni, majd Orpá megcsókolta az anyósát. Ruth azonban továbbra is ragaszkodott hozzá. Naomi azt mondta: Látod, a sógornőd visszatért népéhez és isteneihez. Térj vissza te is a sógornőddel együtt! De Ruth azt felelte: Ne unszolj engem, hogy elhagyjalak, és visszatérjek tőled! Mert ahová te mégy, oda megyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg én is. Néped az én népem, és Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott haljak meg én is, és ott temessenek el! Úgy bánjon velem az ÚR most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem tőled! Amikor látta Naomi, hogy mindenáron vele akar menni, nem győzködte őt tovább. Együtt, ketten mentek tehát tovább, amíg Betlehembe nem értek. Amikor Betlehembe értek, az egész város felbolydult miattuk, és az asszonyok azt kérdezték: Csakugyan Naomi ez? Ő azonban azt mondta nekik: Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserítette sorsomat a Mindenható. Egész családommal mentem el, és kifosztottan hozott vissza az ÚR. Miért hívnátok engem Naominak, hiszen megalázott engem az ÚR, és bajba döntött a Mindenható. Így tért vissza Naomi, és vele együtt jött menyé, a móábi Ruth is Móáb mezejéről. Éppen az árpaaratás kezdetén érkeztek meg Betlehembe.

Magyarázat: „Elért engem az Úr keze” – mondja Naomi. Alázatáról tanúskodik, hogy képes belátni, a rossz lehet akár bünei büntetése is – hisz a nehézségben elhagyta Isten népét –, de a büntetésként felfogott fájdalom ellenére nem távolodik tovább az

Úrtól, hanem visszatér Isten népébe. Mi már Isten kegyelmét is látjuk e történetben, hisz Isten még e család „pogány kitérőjén” keresztül is Jézus születését és így megváltásunkat készítette elő.

Imádság: Urunk Istenünk, hálás a szívünk, mert láthatjuk, hogy életünk nehéz idejéből is a legjobbat tudod kihozni. Amikor mélyen vagyunk, akkor küldesz nekünk segítséget, aki mellénk áll, velünk van. Jelenléte a te jelenléteddé lesz. Eszközöket használsz, hogy megerősíts minket. Kérünk Istenünk, adj erőt az összekapaszkodáshoz. Ámen.

Október 23., szerda, olvasandó: Ruth 2. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/Ruth2>)

Volt Naominak a férje után egy rokona, név szerint Bóáz, egy jómódú ember Elímelek nemzetségéből. Azt mondta egyszer a móábi Ruth Naominak: Hadd menjek ki a mezőre kalászt szedegetni valaki után, akinek megnyerem a jóindulatát! Naomi azt felelte neki: Eredj, leányom! El is ment, és kérve a mezőre szedegetni kezdett az aratók után. Történetesen az Elímelek nemzetségéből való Bóáz szántóföldje volt az. Éppen akkor ment ki Bóáz is Betlehemből, és azt mondta az aratóknak: Az ÚR legyen veletek! Azok így feleltek neki: Áldjon meg az ÚR! Majd megkérdezte Bóáz attól a legénytől, aki az aratók felügyelője volt: Ki ez a fiatalasszony? A legény, az aratók felügyelője ezt felelte: Egy móábi fiatalasszony, aki Naomival tért vissza Móáb mezejéről. Azt kérte, hogy hadd szedegessen és gyűjtögessen a kévék között az aratók után. Így jött ide, és talpon van reggeltől mostanáig; alig pihent egy keveset. Bóáz ekkor azt mondta Ruthnak: Hallgass ide, leányom! Ne menj te más mezőre szedegetni, ne is menj innen máshová, hanem maradj csak a szolgálóleányaim nyomában! Tartsd szemmel a mezőt, mikor hol aratnak, és haladj az asszonyok után! Megparancsoltam a szolgálóknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjazol, menj az edényekhez, és igyál abból, amiből a szolgálók merítenek. Ruth arcra borult, a földig hajolt, és ezt mondta Bóáznak: Hogyan nyerhettem el jóindulatodat, hogy pártfogásodba vettél? Hiszen én idegen vagyok! Bóáz így válaszolt neki: Elbeszéltek nekem részletesen mindazt, amit anyósodért tettél férjed halála után: hogyan hagytad el apádat, anyádat, szülőföldedet, és hogyan jöttél el egy olyan nép közé, amelyet azelőtt nem is ismertél. Fizessen meg tetteidért az ÚR, legyen bőséges jutalmad az Úrtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni. Ruth pedig ezt mondta: Milyen jóindulatú vagy hozzám, uram! Megvigasztaltál engem, és szívélyesen beszéltél velem, pedig én még csak a szolgálóleányaid közé sem tartozom! Az evés idején azt mondta neki Bóáz: Jöjj közelebb, vegyél a kenyérből, és mártsd falatodat az ecetes lébe! Ő tehát leült az aratók mellé. Bóáz pörkölt gabonával kínálta, ő pedig evett, jóllakott, sőt még maradt is neki. Azután fölkelte tovább szedegetni. Bóáz pedig megparancsolta szolgálóinak: Hadd szedegessen a kévék között is, ne bántsátok érte! Sőt szándékosan is húzogassatok ki neki a kévékből, és hagyjátok ott, hadd szedje föl, és meg ne szidjátok! Így szedegetett a mezőn egész estig. Amikor kicsépelte, amit szedegetett, majdnem egy vékára való árpa lett. Fölvette, és bement a városba. Megmutatta az anyósának, amit szedegetett. Azután elővette és odaadta neki azt is, amit meghagyott, miután jóllakott. Akkor ezt kérdezte tőle az anyósa: Hol szedegettél, és hol dolgoztál ma? Áldott legyen, aki a pártfogásába vett! Ő megmondta az anyósának, hogy kinél dolgozott, és ezt mondta: Bóáz a neve annak a férfinak, akinél ma dolgoztam. Ekkor azt mondta Naomi a menyének: Áldja meg őt az ÚR, aki nem vont meg szeretetét az élőkől és a holtaktól! Azután azt mondta neki Naomi: Hozzá tartozónk ez az ember, a

legközelebbi rokonaink egyike. A móábi Ruth ezt mondta: Még azt is mondta nekem, hogy járjak a szolgálói nyomában, míg csak be nem fejezik az aratást. Naomi ezt mondta menyének, Ruthnak: Jól teszed, leányom, ha az ő szolgálóleányaival jársz, akkor nem bántanak más mezőn. Ruth tehát Bóáz szolgálóleányainak a nyomában járva szedegetett, amíg be nem fejeződött az árpa és a búza aratása. De az anyósánál lakott.

Magyarázat: Boáz jóindulatú viselkedésén keresztül megmutatkozik Isten gondviselése. Megmutatkozik, hogy Isten uralma alatt, Isten népében mennyire más az élet, mint a világban a pogányok között. Nekünk, keresztyéneknek is ez a szép hivatásunk, hogy életünkön át ragyogjon fel Isten jósága, s meglássák az emberek, hogy Isten népében, az Anyaszentegyházban mennyivel jobb élni, mint azon kívül. Most, nemzeti ünnepünkön pedig eszünkbe juthat az a feladat is, hogy mi, hívő emberek Isten iránti engedelmségünkkel, szeretetünkkel az egész társadalmat is áthathatjuk, s ha ezen igyekszünk, s ha ez sikerül, akkor nemcsak személyes életünk, hanem egész országunk is Isten áldásaiban élhet.

Imádság: Mennyei Atyánk, gondoskodásod minket is elér, életünk a te kezében van. Mind, amit tőled kaptunk, arra indít ma minket, hogy mi is könnyörüljünk másokon. Körönyületed, könnyörületre indít. Szeretnénk jó tanúk lenni a rátkbízottak, a gyülekezet és a világ előtt is. Tőled kérjük ehhez az erőt. Ámen.

Október 24., csütörtök, olvasandó: Ruth 3. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/Ruth3>)

Egyszer azt mondta neki az anyósa, Naomi: Leányom, majd én keresek neked otthont, ahol jó dolgod lesz. Nézd csak: Bóáz, a rokonunk, akinek a szolgálóleányaival voltál, ma éjjel árpát tisztít a szérűn. Mosakodj meg, kend meg magad, vedd föl a ruhádat, és menj le a szérűre! Ne mutakozz az előtt a férfi előtt, amíg be nem fejezte az evést és az ivást! Amikor lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol lefekszik, azután menj oda, hajtsd fel a takarót a lábánál, és feküdj oda! Ő majd megmondja neked, hogy mit csinálj. Ruth azt mondta neki: Megteszem mindazt, amit mondasz. Le is ment a szérűre, és mindent úgy csinált, ahogyan az anyósa parancsolta. Bóáz evett, ivott, és jól érezte magát; azután elment, lefeküdt a garmada szélén. Ruth ekkor odalopódzott, felhajtotta lábánál a takarót, és odafeküdt. Éjfél tájban a férfi fölriadt és megfordult. Akkor vette észre, hogy egy asszony fekszik a lábánál. Megkérdezte: Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a te szolgálóleányod. Terítsd rá ruhád szárnyát szolgálóleányodra, mert te vagy a legközelebbi rokonunk! Ekkor azt mondta Bóáz: Áldjon meg az ÚR, leányom! Hűségedet most még jobban megmutattad, mint korábban, mert nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. Ne félj hát, leányom, mindent megteszek érted, amit csak mondasz, hiszen mindenki tudja népem kapujában, hogy derék asszony vagy. Igaz ugyan, hogy közeli rokon vagyok, de van egy nálam közelebbi rokonod is. Maradj itt éjszakára, és ha holnap az vállalja érted a rokoni kötelezettségét, hát vállalja! De ha nem akarja vállalni érted a rokoni kötelezettséget, akkor, az élő ÚRra mondom, én vállalom! Feküdj hát itt reggelig! Visszafeküdt hát a lábához reggelig. De fölkelt, mielőtt az emberek fölismerhették volna egymást, mert Bóáz úgy gondolta: Ki ne tudójék, hogy ez az asszony idejött a szérűre! Akkor ezt mondta: Add csak a rajtad levő nagykendőt, és tartsd ide! Ő odatartotta, Bóáz pedig kimért hat mérték árpát, és feladta a vállára; ő maga pedig bement a városba.

Amikor Ruth hazaért az anyósához, az megkérdezte: Mi történt, leányom? Ő pedig elbeszélte neki mindazt, amit a férfi vele tett, majd ezt mondta: Ezt a hat mérték árpát adta nekem ezekkel a szavakkal: Ne menj üres kézzel az anyósodhoz! Naomi akkor azt mondta: Maradj nyugton, lányom, amíg meg nem tudod, hogyan dől el ez a dolog. Mert nem nyugszik az a férfi, amíg végére nem jár még ma ennek a dolognak.

Magyarázat: Naomi és Boáz „megoldják” Ruth életét. Megmondják neki, hogy mit kell csináljon. Mi nem szoktuk szeretni, amikor mások ilyen szinten irányítják az életünket. Ruth azonban megtett mindent, amit az anyósa parancsolt, és helyrejöttek a dolgok. Ruth bízott Naomiban, mert szerette. Ha mi tudunk így bízni Istenben, és meg tudjuk tenni, amit ő parancsol, a mi életünk dolgai is rendbejönnek.

Imádság: Szentlélek Isten, te vezeted az életünket. Adj engedelmes szívet, hogy cselekedjünk, a te tanácsodat. Ha mi tervezzük a jelent és a jövőt, csak önző vágyainknak szolgálunk. A te terved tőled jön és áldott, a mi tervünk magunkból indul ki és csak rólunk szól. Kérünk, eleveníts úgy minket, hogy értsük, akarjuk és cselekedjünk, amit te mutatsz. Ámen.

Október 25., péntek, olvasandó: Ruth 4. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/Ruth4>)

Bóáz odament a városkapuhoz, és leült. És amikor arra ment az a közeli rokon, akiről Bóáz beszélt, ezt mondta: Kerülj erre, ülj ide, testvérem! Az odament, és leült. Azután maga mellé vett Bóáz tíz embert a város vénei közül, és ezt mondta: Üljetek ide! És azok leültek. Ekkor azt mondta Bóáz a legközelebbi rokonnak: Naomi, visszatérve Móáb mezejéről, el akarja adni azt a szántóföldet, ami a rokonunk, Elímelek birtokrésze volt. Azt gondoltam, hogy tudomásodra hozom, és megmondom: vedd meg az itt ülők előtt, népem vénei előtt! Ha vállalod a rokoni kötelezettséget, vállald; de ha nem vállalod, mondd meg nekem, hadd tudjam! Mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én következem. Ő így szólt: Vállalom. De Bóáz ezt mondta: Amikor a szántóföldet megveszed Naomitól, a móábi Ruthot, az elhunyt feleségét is el kell vened, hogy az elhunyt nevét fenntartsd az örökségében. Erre a legközelebbi rokon azt felelte: Azt nem tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre. Vállald magadra az én rokoni kötelezettségemet, mert én nem tudom vállalni! Régente Izráelben úgy erősítettek meg minden rokoni kötelezettséggel vagy cserével kapcsolatos ügyet, hogy az egyik fél lehúzta a saruját, és odaadta a másiknak. Ez volt a hitelesítés módja Izráelben. Akkor tehát a legközelebbi rokon azt mondta Bóáznak: Vedd meg te magadnak! Majd lehúzta a saruját. Ekkor azt mondta Bóáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok a tanúim, hogy én ma megvettem Naomitól mindazt, ami Elímeleké volt, és mindazt, ami Kiljóné és Mahlóné volt. Sőt a móábi Ruthot, Mahlón feleségét is feleségül veszem, hogy fenntartsam a meghaltak a nevét örökségében, hogy ki ne vesszen a meghaltak a neve testvérei közül lakóhelyének a kapujából. Ti vagytok most ennek a tanúi. A kapuban levő egész nép ezt mondta a vénekkel együtt: Tanúk vagyunk! Adja az ÚR, hogy ez az asszony, aki a házába megy, olyan legyen, mint Ráhel és Lea, akik ketten építették föl Izráel házát. Gyarapodjál Efrátában, legyen híres a neved Betlehemben! Legyen olyan a házad, mint Pérec háza, akit Támár szült Júdának, annak az utódnak a révén, akit majd az ÚR ad neked ettől a fiatalasszonytól! Így vette el Bóáz Ruthot, és az a felesége lett. Bement az asszonyhoz, és az ÚR megadta neki, hogy teherbe essen, és fiút szült. Akkor ezt mondták az asszonyok Naominak: Áldott az ÚR, aki nem hagyott most téged rokoni támasz nélkül! Legyen

híres a neve Izráelben! Legyen ő életed megújítója, és gondviselőöd öregkorodban! Hiszen menyed szülte őt, aki szeret téged, és többet ér neked hét fiúnál. Naomi pedig fogta a gyermeket, ölébe vette, és ő lett a dajkája, úgyhogy a szomszédasszonyok, amikor nevet adtak neki, azt mondták: Fia született Naominak! És elnevezték őt Óbédnak. Ő volt Dávid apjának, Isainak az apja. Ez Pérec nemzetsége: Pérec nemzette Hecrönt, Hecrón nemzette Rámot, Rám nemzette Amminádábot, Amminádáb nemzette Nahsönt, Nahsón nemzette Szalmónt, Szalmón nemzette Boázt, Boáz nemzette Óbédot, 22Óbéd nemzette Isait, Isai pedig nemzette Dávidot.

Magyarázat: A „közeli rokonnak” az örökségből csak a föld, a pénz, a haszon kellene. Ennek az embernek még a neve sem maradt fenn. Boáz számára a szeretet a fontos, a házasság, a gyermek, s egy család újjáélesztése. Ő vállalja az anyósról, a feleségről és gyermekekről való gondoskodást. S neki nem csak a neve marad fenn, de azt is tudjuk, hogy Jézus családjának is tagja lett, hisz az ő dédunokája lett Dávid, akitől Jézus is származik. Jézus családjához mi is a szeretetünkkel tudunk kapcsolódni.

Imádság: Urunk Istenünk, szeretnénk mi is a te családba tartozni. Tudjuk, hogy Jézus által neked gyermekeid vannak és unokáid nincsenek. Köszönjük, hogy hozzád személyesen kapcsolódhatunk mi is. Könyörgünk a következő nemzedékéért, hogy találjanak rád, hit által kapcsolódjanak hozzád és megélik a te áldásod csodáját. Könyörülj ifjainkon. Ámen.

Október 26., szombat, olvasandó: 1Sám. 1 (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám1>)

Volt egy ember Rámátajim-Cófímból, Efraim hegyvidékéről, akinek Elkáná volt a neve; efráta volt, Jeróhámnak a fia, aki Elíhú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. Két felesége volt; az egyiknek Anna, a másikkal Peninná volt a neve. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. Ez az ember évenként fölment városából Sílóba, hogy imádkozzon, és áldozzon a Seregek URának. Ott pedig Éli két fia, Hofní és Fineás voltak az ÚR papjai. Amikor eljött az a nap, amelyen Elkáná áldozni szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának meg mindegyik fiának és lányának. Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az ÚR bezárta a méhét. Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az ÚR bezárta a méhét. Így történt ez évről évre: valahányszor fölment az ÚR házába, ezzel bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. Akkor ezt mondta neki a férje, Elkáná: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál? Egyszer Anna fölkel, miután ettek és ittak Sílóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál. Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt. Azután ezt a fogadalmat tette: Seregek URa! Ha részvétellel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálóleányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét! Mivel hosszasan imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. Anna ugyanis magában beszélt: csak az ajka mozgott, de nem hallatszott a hangja. Éli ezért azt gondolta, hogy részeg, és ezt mondta neki: Meddig motyogsz még itt részegen? Józánodj ki végre! Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy részegítő italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. Ne tartsd szolgálóleányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. Éli erre így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amivel hozzá

folyamodtál! Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálóleányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca. Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkáná a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült. Sámuelnek nevezte el, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt. És mikor fölment az az ember, Elkáná, egész háza népével, hogy bemutassa az ÚRnak az évenkénti áldozatot, és teljesítse fogadalmát, Anna nem ment el, hanem ezt mondta férjének: Majd az elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az ÚR előtt, és végleg ott maradjon. A férje, Elkáná ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon, amíg elválasztod. Csak az ÚR tartsa meg ígéretét! Otthon maradt tehát az asszony, és szoptatta a fiát, míg el nem választotta. Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet meg egy tömlő bort, és bevitte az ÚR házába, Sílóba. A gyermek még kicsiny volt. Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez. Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! Az életemre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted, és imádkozott az ÚRhoz. Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amivel hozzá folyamodtam. Ezért most én is, kérésemnek megfelelően felajánlom őt az ÚRnak. Legyen egész életére az ÚRnak ajánlva! És ott imádták az URat.

Magyarázat: Az élet mindig csoda. Akkor is, amikor nem ilyen nehezen akar megszületni. Bár látná meg minden anyuka és édesapa gyermekében Isten ajándékát, s tudná olyan örömmel vállalni és Istennek szentelni a gyermekeket, ahogyan ez a házaspár tette.

Imádság: Istenünk, te az élet Istene vagy. Csodálatos látni, amikor meghallod egy anya felkiáltását, elfogadod felajánlását, áldást adsz az ő életére. Köszönjük, hogy ránk bízol életet, életeket. A legnagyobb szülői vágy, hogy gyermekünk úgy ismerjen téged, ahogy nekünk is kijelentetted magad. Te vagy a boldog élte, az örök élet forrása, neked szenteljük gyermekeinket. Ámen.

Október 27., vasárnap, olvasandó: 1Sám 2. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám2>)

Akkor így imádkozott Anna: Örömet szerzett szívemnek az ÚR, felemelte arcomat az ÚR. Tudok már mit felelni ellenségeimnek, mert szabadításodnak örvendezhetek. Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. Ne beszéljetelek oly sokat büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérdéskés! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és ő teszi mérlegre a tetteket. A hősök íja összetörnek, de akik a földre rogytak, az erő övét kötik magukra. A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. Az ÚR megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét. Az ÚR tesz szegénné és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. Híveinek lépteit ő vigyázza, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. Összetörnek, akik az ÚRral perbe szállnak, mennydörög ellenük az égből. Megítéli az ÚR az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad. Ezután Elkáná hazament Rámába. A gyermek pedig az ÚR szolgálója lett Éli főpap felügyelete alatt. Éli fiai azonban elvetemült emberek voltak, nem törődtek az ÚRral, sem azzal, hogy a papoknak a törvény

szerint mi járt volna a néptől. Ha ugyanis valaki áldozatot mutatott be, odament a templomszolga, amikor a húst főzték, kezében egy háromágú villával, és belesúrta az üstbe vagy fazékba, bográcsba vagy lábosba, és elvette a pap mindazt, ami a villára akadt. Így bántak egész Izráellel, amikor odajártak Sílóba. Sőt mielőtt elfüstölögtették volna a kövérjét, odament a templomszolga, és ezt mondta az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, csak nyersét! És ha azt felelte neki az az ember, hogy előbb el kell füstölögtetni a kövérjét, és csak azután veheti el, amit megkíván, akkor ezt mondta neki: Most add ide, mert ha nem, erőszakkal is elveszem! Igen nagy volt tehát az ifjak vétke az ÚR előtt, mert megutálták az emberek az ÚRnak szóló áldozatot. Sámuel pedig végezte szolgálatát az ÚR előtt, és ifjú létére gyorsan éfódot viselt. Anyja egy kis ruhát szokott készíteni, és évről évre elvitte neki, amikor férjével együtt fölment az évenkénti áldozat bemutatására. Éli pedig megáldotta Elkánát feleségével együtt, és ezt mondta: Adjon neked az ÚR utódot ettől az asszonytól a felajánlott helyett, akit felajánlott az ÚRnak! Azután hazamentek. És az ÚR rátekintett Annára, s az teherbe esett, és még három fiút és két lányt szült. A gyermek Sámuel pedig az ÚRnál növekedett. Éli igen öreg volt. Meghallotta, hogy mi mindent tesznek fiai egész Izráellel, és hogy azokkal az asszonyokkal hálnak, akik a kijelentés sátrának a bejáratánál teljesítenek szolgálatot. Mondta is nekik: Miért csináltok ilyeneket? Mert hallom gonosz dolgaitokat az egész néptől. Ne tegyétek, fiaim, mert hallom, hogy nem jó hírt terjesztenek rólatok az ÚR népe körében. Ha ember vétkezik ember ellen, akkor Isten a döntőbíró, de ha az ÚR ellen vétkezik valaki, ki merne ott döntőbíró lenni? De nem hallgattak apjuk szavára, mert úgy tetszett az ÚRnak, hogy megöli őket. A gyermek Sámuel pedig nőttön-nőtt, és kedves volt mind az ÚR előtt, mind az emberek előtt. És eljött Istennek egy embere Élihez, és így szólt hozzá: Ezt mondta az ÚR: Világosan kijelenttem magamat atyád háza népének, amikor Egyiptomban, a fáraó házában voltak. Izrael valamennyi törzse közül őt választottam ki a papi tisztségre, hogy feljárjon oltáromhoz, illatáldozatot mutasson be, és viselje az éfódot szíнем előtt. Atyád háza népének adtam Izrael fiainak minden tűzáldozatát. Miért tiporjátok lábbal véresáldozatomat és ételáldozatomat, amelyeket e hajlék számára rendeltem? Miért becsülsz fiaidat többre, mint engem, és miért hizlaljátok magatokat népem, Izrael minden áldozatának a legjavával? Ezért így szól az ÚR, Izrael Istene: Bár határozottan megmondtam, hogy a te házad népe, a te családod fog örökké szíнем előtt járni, most mégis így szól az ÚR: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak. Eljön az idő, amikor összetöröm erődöt és családod erejét, és nem lesz öregember a házadban. Majd meglátod e hajlék romlását a sok jó helyett, amit tettem volna Izráellel. Bizony nem lesz öregember soha a házadban. Egyvalakit nem irtok ki oltárom mellől, hogy ne epezzem el egészen a szemed és gyötörjem halálra a lelkedet. De a többiek, a te házad népe a legszebb férfikorban fog majd meghalni. Ez lesz számodra a jel, amely majd a két fiadon, Hofnín és Fineáson bekövetkezik: egy napon hálnak meg mindketten. De támasztok majd magamnak hűséges papot, aki szívem és lelkem szerint cselekszik. Építetek neki maradandó házat, és az én fölkenem előtt jár minden időben. És aki megmarad házad népéből, eljön majd, leborul előtte egy kis pénzért és egy darab kenyérért, és ezt mondja: Fogadj fel engem bármilyen papi tisztségre, hogy ehessenem egy falat kenyeret!

Magyarázat: „...mindentudó Isten az Úr, ő teszi mérlegre a tetteket” (3a) A reformáció hetében mérlegre kerül kegyességünk gyakorlata. Az Igének engedelmes hit vitte végbe a középkori egyház megújulását, és így történt a Kr. e. XI. század kegyeseinek életében is. Anna gyermektelenül is ott volt, áldottan is ott van Isten mérlegén. Éli főpap is ott van Isten mérlegén. Ő és fiai, az őrállók bukása az egész Budapest-Kálvin Téri Református Egyházközség Hírlevele

népet vétkessé teszik. A hamis kegyesség gyakorlatát Isten nem nézi el. „...mérjen meg engem hiteles mérleggel...” (Jób 31,6).

Imádság: Urunk Jézus, igaz bíró, mérj meg bennünket. Amikor áldásaid bőségében részesítesz, szeretnénk visszatérni hozzád és magasztalni téged, amikor bűneink terhe nyomaszt, szeretnénk visszatérni hozzád és esedezni előtted, amikor a magunk útját szeretnénk járni, emlékeztess rá, hogy vissza kell térjünk hozzád. Mérj meg bennünket, kérünk. Könyörül rajtunk.

Október 28., hétfő, olvasandó: 1Sám. 3. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám3>)

Az ifjú Sámuel pedig az ÚR szolgája volt Éli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság volt az ÚR igéje, nem volt gyakran látomás. Egy napon az történt, hogy Éli a szokott helyén feküdt. Szeme már meggyengült, alig látott. Az Isten mécsese még nem aludt ki, és Sámuel ott feküdt az ÚR templomában, ahol az Isten ládája volt. Az ÚR szólította Sámuel, és ő így felelt: Itt vagyok. Majd odafutott Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így válaszolt: Nem hívtalak, menj vissza, fekdj le! Elment tehát, és lefeküdt. De újra szólította az ÚR Sámuel, Sámuel pedig fölkel, odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így felelt: Nem hívtalak, fiam, menj vissza, fekdj le! Sámuel még nem ismerte az URat, mert az ÚR még nem jelentette ki igéjét neki. Az ÚR azonban harmadszor is szólította Sámuel. Ő pedig fölkel, megint odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ekkor értette meg Éli, hogy az ÚR szólítja az ifjút. Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, fekdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, URam, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére. Az ÚR pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád. Akkor az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, belesendül mind a két füle. Azon a napon beteljesítem Élin mindazt, amit megmondtam háza népéről. Elkezdem, és be is végzem azt. Mert kijelentettem neki, hogy örök ítéletet hozok háza népére azért a bűnért, amelyről tudta, hogy fiai azzal átkot vonnak vele magukra, és mégsem fenyegette meg őket. Ezért megesküdtem Éli háza népének, hogy sohasem lehet kiengesztelni Éli háza népének a bűnét sem véres-, sem ételáldozattal. Sámuel pedig feküdt egész reggelig, és akkor kitará az ÚR házának az ajtóit. De Sámuel nem merte elmondani Élinek a látomást. Éli azonban hívta Sámuel, és ezt mondta: Fiam! Sámuel! Ő pedig így felelt: Itt vagyok. Éli megkérdezte: Milyen kijelentést kaptál? Ne titkold el előttem! Ne segítsen téged az Isten se most, se ezután, ha eltitkolsz előttem egyetlen szót is mindabból, amit kijelentett neked! Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát. Sámuel felnövekedett. Az ÚR pedig vele volt, és igéiből semmit sem hagyott beteljesületlenül. És megtudta egész Izráel Dántól Beérsebaig, hogy az ÚR prófétájául rendelte Sámuel. Az ÚR még többször is megjelent Sílóban, és kijelentette magát az ÚR Sámuelnek igéje által Sílóban.

Magyarázat: „...ritkaság volt az Úr Igéje, nem volt gyakran látomás” (2). Az Úr Igéje az a szó, amely az ő szájából származik. Akkor lesz belőle élet, ha elfogadó, engedelmes szívvel hallgatom. Ha nem hiszek annak, aki mondja, vagy hitelenségem öngazolásait keresem benne, élettelen marad. Sámuel Éli mellett engedelmisséget tanult, ezért mondhatja Istennek is: Szólj, mert hallja a te szolgád (10). Isten

újjáteremtő szavától megváltozik az egész életünk! Engedelmes szívek kellene ma is, hogy újra éljenek közösségeink!

Imádság: Szentlélek Isten, kérünk buzdíts bennünket, hogy mi is engedelmesen mondjuk: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád. Kívánjuk megtanulni az engedelmesség útját, a veled való utat. Van, hogy halljuk a te szavad, de nem értjük. Van, hogy értjük a te szavad, de visszahúzódunk tőle. Van, hogy tennénk, amit ránk bízál, de erőtlene vagyunk. Járj át bennünket, Lélek tüze, hogy bátran induljunk veled. Ámen.

Október 29., kedd, olvasandó: 1Sám. 4. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám4>)

Izráel azután hadba vonult a filiszteusok ellen, és tábort ütöttek Eben-Háézer mellett, mert a filiszteusok már Afékban táboroztak. A filiszteusok csatarendbe álltak Izráellel szemben, heves harc kezdődött, és vereséget szenvedett Izráel a filiszteusoktól, akik levágtak a harcmezőn mintegy négyezer embert. A hadinép visszavonult a táborba, és Izráel vénei ezt mondták: Miért veretett meg ma bennünket az ÚR a filiszteusokkal? Hozzuk el ide Sílóból az ÚR szövetségládáját, jöjjön közénk, és szabadítson meg bennünket ellenségeink kezéből! Ekkor a nép követeket küldött Sílóba, és elhozták onnan a kerúbokon trónoló Seregek URának a szövetségládáját. Éli két fia, Hofní és Fineás is ott volt Isten szövetségládájával. Amikor az ÚR szövetségládája megérkezett a táborba, egész Izráel olyan nagy ujjongásban tört ki, hogy még a föld is megrendült bele. Meghallották a filiszteusok is a hangos ujjongást, és azt kérdezték: Mi ez a nagy ujjongás, ami a héberek táborából hallatszik? És megtudták, hogy az ÚR ládája érkezett meg a táborba. Ekkor félelem fogta el a filiszteusokat, és ezt mondták: Isten jött a táborba! Jaj nekünk – mondták –, mert ilyen még nem volt sohasem! Jaj nekünk! Ki ment meg bennünket ennek a hatalmas Istennek a kezéből? Ez az az Isten, aki mindenféle csapással sújtotta Egyiptomot a pusztában! Filiszteusok! Legyetek erősek, legyetek férfiak, különben szolgálj lesztek a hébereknek, ahogyan ők szolgáltak nektek. Legyetek férfiak, harcoljatok! Harcoltak is a filiszteusok, és Izráel vereséget szenvedett. Mindenki hazafelé menekült, mert a vereség igen súlyos volt: elesett Izráelből harmincezer gyalogos. Elvették az Isten ládáját is. Éli két fia, Hofní és Fineás is meghalt. Egy benjámini férfi elfutott a csataterőről, és még aznap megérkezett Sílóba megszagattott ruhában, porral beszórt fejjel. Amikor megérkezett, Éli ott ült székén az út mentén figyelve, mert szíve remegett az Isten ládája miatt. Amikor megérkezett az az ember a városba, és elmondta a hírt, jajgatásban tört ki az egész város. Meghallva a hangos jajgatást, ezt kérdezte Éli: Mi ez a nagy lárma? Akkor az az ember gyorsan odament, és megmondta Élinek. Éli akkor már kilencvennyolc éves volt, révedező szemével alig látott. Az az ember ezt mondta Élinek: A csataterőről jövök, ma menekültem el a csataterőről! Éli ezt kérdezte: Mi történt, fiam? A hírnök így felelt: Megfutamodott Izráel a filiszteusok előtt, és igen súlyos vereség érte a népet. A két fiad, Hofní és Fineás is meghalt, sőt az Isten ládáját is elvették! Amikor az Isten ládáját említette, Éli leesett a székről, háttal a kapufélfának, nyakát szegte, és meghalt, mert már öreg és elnehezedett ember volt. Negyven évig volt Izráel bírása. A menyé, Fineás felesége pedig terhes volt, közel a szüléshez. Amikor meghallotta a hírt, hogy elvették az Isten ládáját, és meghalt az apósa meg a férje is, összegörnyedt és megszült, mert rátörtek a szülési fájdalmak. És amikor haldoklott, ezt mondták a mellette álló asszonyok: Ne félj, mert fiút szültél! De ő nem felelt, nem is figyelt oda, hanem elnevezte a gyermeket Íkábódnak – ami azt jelenti: odavan Izráel dicsősége –, mert elvették az

Isten ládáját, és odalett az apósa, meg a férje is. Ezért mondta: Odavan Izráel dicsősége, mert elvették az Isten ládáját!

Magyarázat: Vannak harcok, amelyeknek nem a várt győzelem, hanem vereség a vége. Ez történt Áfekben is. Izráel vezetői Isten ládáját a táborba viszik, a veszteség mégis sokszorosára nőtt. Két ember tudta, miért történik ez; Éli (2,34) és Sámuel. A Szentlélek sokféle módon szíven talál, hogy segítsen engedelmeskedni, bűnt vallani, megbocsátani. Ne a figyelmen kívül hagyott ígét, a Lélek szelíd készíttetését okoljuk rossz döntéseink következményeiért! Vigyázzunk, hogy ne kelljen Fineás feleségével együtt kiáltanunk: Ikábód! Odavan Izráel dicsősége!

Imádság: Mennyei Atyánk, nagy teher számunkra, amikor ránk borul engedetlenségünknek következménye. Amikor látjuk és bőrünkön tapasztaljuk, hogy fájdalmas ára van a hűtlenségünknek. Te megengeded a magasságot és a mélységet is az ember életében. Kérünk, adj kimenekedést, könyörülj rajtunk, bocsáss meg nekünk. Mi már így kérhetjük: Jézusért. Ámen

Október 30., szerda, olvasandó: 1Sám. 5. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám5>)

A filiszteusok pedig fogták az Isten ládáját, és elvitték Eben-Háézerből Asdódba. Fogták a filiszteusok az Isten ládáját, bevitték Dágón templomába, és odatették Dágón mellé. Amikor az asdódiak másnap fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája előtt. Akkor fogták Dágónt, és visszatették a helyére. Amikor másnap reggel fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája előtt, Dágón feje és a két kézfeje pedig letörve a küszöbön volt, úgyhogy csak a dereka maradt egyben. Ezért nem lépnek Dágón küszöbére mindmáig Dágón papjai, sem azok, akik Asdódban Dágón templomába járnak. Ezután ránehezedett az ÚR keze az asdódiakra, és pusztította őket. Megverte fekélyekkel Asdódot és a hozzá tartozó területet. Amikor látták Asdód polgárai, hogy így áll a dolog, azt mondták: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének a ládája, mert a keze ránk nehezedett, meg istenünkre, Dágónra. Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Mit tegyünk Izráel Istenének a ládájával? Azok ezt felelték: Át kell vinni Gátba Izráel Istenének a ládáját! Át is vitték oda Izráel Istenének a ládáját. De miután odavitték, az ÚR keze a városra nehezedett; igen nagy zűrzavar támadt, mert megverte a város apraját-nagyját, és fekélyek támadtak rajtuk. Elküldték azért az Isten ládáját Ekrónba. De amikor Ekrónba érkezett az Isten ládája, az ekróniak jajgatni kezdtek, és ezt mondták: Idehozták Izráel Istenének a ládáját, hogy megöljön bennünket népünkkel együtt! Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Küldjétek el innen Izráel Istenének a ládáját, térjen vissza a helyére, ne öljön meg bennünket népünkkel együtt! Mert halálos zűrzavar támadt az egész városban, súlyosan rájuk nehezedett az Isten keze. Azokat pedig, akik nem haltak meg, annyira gyötörték a fekélyek, hogy az égis hatott a város jajkiáltása.

Magyarázat: Amikor megkísértjük Istent, és megversenyeztetjük személyes életünk bálványaival, ahogyan az asdódiak, mindig az történik, ami Dágón templomában; a pogány istenszobor földre esett az Úr dicsősége előtt. Szívünk szorongásai, lelki békétlenségeink, belső viharaink mindig azt jelzik, hogy ránk nehezedett Isten keze (7.11). Ha azonban ott vagyunk, ahol ő, akkor áldások áradnak ránk!

Imádság: Úr Jézus, előtted minden térd meghajol, mennyeieké, földieké és föl alatt valóké is. Előtted összetörik minden bálvány, eléd borul minden. Taníts bennünket téged imádni, mert hiányzik belőlünk. Életünk megállóiban tudjunk és akarjunk visszatérni hozzád, előtted leborulni, veled újra indulni. Köszönjük az emlékeztetés kemény, de mégis hatásos alkalmait. Ámen.

Október 31., csütörtök, olvasandó: 1Sám. 6. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám6>)

Az ÚR ládája hét hónapig volt a filiszteusok földjén. Akkor hívták a filiszteusok a papokat és a jósokat, és megkérdezték: Mit tegyünk az ÚR ládjával? Mondjátok meg, hogyan juttassuk vissza a helyére? Ők azt felelték: Ha el akarjátok küldeni Izráel Istenének a ládját, ne üresen küldjétek, hanem jóvátételi ajándékot is küldjétek vele! Akkor meggyógyultok, és megtudjátok, hogy Isten miért nem vette le rólatok eddig a kezét. Erre azt kérdezték: Milyen jóvátételi ajándékot kell adnunk? Ők így válaszoltak: Öt aranyfekélyt és öt aranyegeret a filiszteusok városfejedelmeinek a száma szerint, mert ugyanaz a csapás sújt mindenkit a városfejedelmekkel együtt. Készítsétek el a rajtatok levő fekélyek és a földeteket pusztító egerek képmását! Így adjatok dicsőséget Izráel Istenének, akkor talán nem nehezedik tovább a keze rátok, isteneitekre és országotokra. Miért keményítenétek meg a szíveteket, ahogyan az egyiptomiak és a fáraó megkeményítette a szívét? Nem úgy volt-e, hogy amikor csúfá tette őket, el kellett bocsátaniuk Izráelt, és elmehettek? Készítsetek azért egy új szekeret, és hozzatok két borjas tehenet, amelyeken még nem volt iga. Fogjátok be a teheneket a szekérbe, borjaikat pedig vigyétek vissza! Azután fogjátok az ÚR ládját, és tegyétek a szekérre! Az aranyholmit pedig, amit jóvátételi ajándékkul adtok, tegyétek mellé egy ládikóba, úgy bocsássátok el, hadd menjen! Azután figyeljétek: ha a saját határa felé, Bét-Semes felé tart, akkor ő okozta nekünk ezt a nagy bajt. Ha pedig nem, abból megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott bennünket, hanem véletlenül történt ez velünk. Az emberek tehát így jártak el: fogtak két borjas tehenet, befogták a szekérbe, borjaikat pedig bezárták. Azután föltették a szekérre az ÚR ládját meg a ládikót az aranyegerekkel és a kelések képmásával. A tehenek pedig egyenesen rátértek a Bét-Semesbe vezető útra, és folyton böggve mentek előre az úton; nem tértek le sem jobbra, sem balra. A filiszteusok városfejedelmei pedig mentek utánuk Bét-Semes határáig. A bét-semesiek éppen búzát arattak a völgyben. Föltekintettek, meglátták a ládát, és örvendeztek a láttára. A szekér eljutott a bét-semesi Jósua mezejére, és ott megállt. Volt ott egy nagy kő. Fölhasogatták a szekér fáját, és föláldozták a teheneket égőáldozatul az ÚRnak. A lévíták pedig levették az ÚR ládját és a mellette levő ládikót, amelyben az aranyholmi volt, és rátették a nagy kőre. A bét-semesi emberek égőáldozatokat és véresáldozatokat mutattak be azon a napon az ÚRnak. Amikor látta ezt a filiszteusok öt városfejedelme, visszatértek Ekrónba még azon a napon. Ennyi kelés formájú aranytárgyat adtak a filiszteusok az ÚRnak jóvátételi ajándékkul: Asdóért egyet, Gázáért egyet, Askelónért egyet, Gátért egyet és Ekrónért is egyet. Aranyeger pedig annyi volt, ahány városa volt az öt filiszteus városfejedelemnek a megerősített városokkal és a kerítetlen falvakkal együtt. Az a nagy kő tanúskodik erről, amelyre az ÚR ládját helyezték: ott van az a bét-semesi Jósua mezején mindmáig. De megvert az ÚR hetven bét-semesi embert, mert belenéztek az ÚR ládjába, és megvert még a nép közül ötvenezer embert. A nép gyászolt, mert nagy csapással sújtotta a népet az ÚR. Azért ezt mondták a bét-semesiek: Ki állhat meg az ÚRnak, e szent Istennek a színe előtt? És hová kerülhetne innen a láda? Követeket küldtek azért Kirjat-Jeárím lakosaihoz ezzel az üzenettel: A filiszteusok visszaküldték az ÚR ládját. Jöjjetek, és vigyétek el magatokhoz!

Magyarázat: A történelem az élet tanítómestere, de nem könnyű magunkra alkalmazni a levont tanulságokat. Kirjat-Jeárím lakosai boldogan jönnek a ládáért, és áldottak lesznek évtizedeken át, mert Isten közöttük lakik. A reformáció ünnepén erre a boldog közösségre vágyunk! Kemény szívünk miatt ma is sok a szenvedés. A Lélek hívó szavának engedve azonban áldottak lehetünk mi is (Jel 22,17)!

Imádság: Urunk Istenünk, áldásodat várjuk, jelenlétedet kívánjuk, szeretnénk igazán ismerni téged. Te vagy az aki megformáltál bennünket anyánk méhében, kérünk te formálj újra, reformálj bennünket. Életünk benned had maradjon, téged had dicsőítsen. Könyörülj rajtunk, könyörülj a te népeden, irgalmazz egyházadnak. Isten jelenléte légy mivelünk. Ámen.

November 1., péntek, olvasandó: 1Sám. 7. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám7>)

Ekkor elmentek a kirjat-jeárimiak, elvitték az ÚR ládáját, és bevitték Abínádáb házába, a magaslatra. Fiát, Eleázárt pedig fölszentelték, hogy őrizze az ÚR ládáját. Attól a naptól fogva, hogy a láda Kirjat-Jeárimba került, sok idő, mégpedig húsz esztendő telt el. És Izráel egész háza sóhajtozott az ÚR után. Akkor ezt mondta Sámuel Izráel egész házának: Ha tiszta szívből akartok megtérni az ÚRhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket és Astartékat! Ragaszkodjatok szívből az ÚRhoz, egyedül neki szolgáljatok, akkor majd megment benneteket a filiszteusok kezéből. Akkor eltávolították Izráel fiai a Baalokat és az Astartékat, és egyedül az ÚRnak szolgáltak. Majd ezt mondta Sámuel: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Micpába, és imádkozni fogok értetek az ÚRhoz. Összegyűltek tehát Micpában, vizet merítettek, és kiöntötték az ÚR előtt. Böjtöltek azon a napon, és ezt mondták: Vétkezünk az ÚR ellen! Sámuel pedig igazságot szolgáltatott Izráel fiai között Micpában. Amikor azonban meghallották a filiszteusok, hogy Izráel fiai összegyűltek Micpában, fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen. Meghallották ezt Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt, és ezt mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kialts értünk szüntelenül Istenünkhöz, az ÚRhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből! Sámuel fogott egy szopós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az ÚRnak. És Sámuel az ÚRhoz kiáltott Izráelért, az ÚR pedig meghallgatta. Mialatt Sámuel az égőáldozattal foglalatalkodott, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az ÚR azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, akik úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől. Ekkor az izráeliek kivonultak Micpából, üldözőbe vették a filiszteusokat, és vágják őket csaknem egészen Bét-Kárig. Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpá és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Az ÚR segített el bennünket egészen idáig! Így kellett a filiszteusoknak megalázkodniuk, és nem hatoltak be többé Izráel területére, mert az ÚR keze sújtotta a filiszteusokat Sámuel egész életében. Visszakerültek Izráelhez azok a városok is, amelyeket elvettek a filiszteusok Izráeltől, Ekróntól egészen Gátig. Azok határát is kiszabadította Izráel a filiszteusok kezéből. Így lett béke Izráel és az emóriak között. Sámuel egész életében Izráel bírója volt. Évről évre körbejárta Bételt, Gilgált és Micpát, és igazságot szolgáltatott Izráelnek mindezek a helyeken. De mindig visszatért Rámába, mert ott volt a háza, és ott is igazságot szolgáltatott Izráelnek, és ott épített oltárt az ÚRnak.

Magyarázat: A láda Izráelben van és van próféta is, de „...Izráel egész háza sóhajtozott az Úr után” (2). Sok mindenünk van; templomok, iskolák,

intézményeink, de Isten hiányzik ma is! Sámuel elmondja a hiány okát. Mindig nagy utat kell megtenni saját elképzeléseinktől Isten akaratának teljesítéséig. Felszámolni, elengedni, amihez ragaszkodunk; megvallani rossz döntéseinket, bűneinket; és minden szégyenünkkel együtt Isten elé állni... Micpában egy megújult Izráel gyűlik össze, aki tudja: Eben-Háézer „...az Úr segített el bennünket egészen idáig” (12). Ez egy új győzelem! A Lélek győzelme bennünk erőt ad a továbbiakhoz (Jn 14,26). Ne engedjük el!

Imádság: Mennyei Atyánk, sóhajtunk, óhajtunk utánad, de tudjuk, hogy nem kerülhetjük a bűnbánat útját. Bűnünk száma sok, szívünk bánata nagy, fogadd el felkiáltásunkat. Szorongat az ellenség; kérünk, vezess győzelemre. Ahogy Sámuel meghallgattad, áldozatát szívesen fogadtad, úgy Jézusért kérünk, könyörülj rajtunk. Az új kezdet tenálad van. Ámen.

November 2., szombat, olvasandó: 1Sám. 8. (Online itt olvasható: <https://szentiras.hu/RUF/1Sám8>)

Amikor megöregedett Sámuel, a fiait tette Izráel bíráivá. Elsőszülött fiának Jóél volt a neve, a másodiknak Abijjá. Beérsebában bíraskodtak. Fiai azonban nem az ő útján jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el, és elferdítették az igazságot. Összegyűltek azért Izráel vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak. Tégy valakit királyunkká, hogy ő bíraskodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás! Sámuel azonban rosszalotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bíraskodjék fölöttünk! És imádkozott Sámuel az ÚRhoz. Az ÚR pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindabban, amit mondanak! Mert nem téged vetettek el, hanem engem vetettek el, hogy ne én legyek a királyuk. Veled is ugyanúgy cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta fölhoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak, és más isteneknek szolgáltak. Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan figyelmeztess őket, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog felettük. Ekkor Sámuel elmondta az ÚR minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle. Ez lesz a királynak a joga – mondta –, aki uralkodni fog fölöttetek: Fiaitokat elveszi, harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és ők futnak majd harci kocsija előtt. Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett. Velük szántatja szántóföldjét, és velük végezteti aratását, velük készítteti hadifölszerelését és a harci kocsik fölszerelését. Leányaitokat meg elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnőknek és sütőnőknek. Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajligeteiteket elveszi, és udvari embereinek adja. Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és hivatalnokainak meg udvari embereinek adja. Szolgáitokat és szolgálóleányaitokat, legkiválóbb ifjaitokat, még a szamaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük. Nyájaitokból tizedet szed, ti pedig a szolgálói lesztek. Akkor majd segítségért kiáltotok királyotok miatt, akit magatoknak választottatok, de akkor nem fog válaszolni nektek az ÚR. A nép azonban nem akart Sámuelre hallgatni. Ezt mondták: Nem! Legyen csak király fölöttünk! Olyanok akarunk lenni, mint az összes többi nép: királyunk bíraskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat! Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az ÚRnak. Az ÚR pedig így felelt Sámuelnek: Hallgass a szavukra, és válassz nekik királyt! Sámuel ezt mondta az izráélieknek: Menjen mindenki a maga városába!

Magyarázat: Sámuel fiainak tragédiája ugyanaz, mint Éli fiaié. Rettenetes, amit a vének mondanak. „**Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak...**” (5). Sámuel mindent megpróbált, de hiába. „Hallgass a szavukra és válassz nekik királyt!” (22) – mondja Isten. Ha régi életünkhöz ragaszkodunk, megtagadjuk Krisztust. Ne kívánj más királyt magadnak.

Imádság: Te légy királyunk nemzedékről nemzedékre, így kiáltunk hozzád Istenünk, nem akarunk mást. Ne engedd, hogy ez a nép elveszen az engedetlenség útján. Ég a szívünk egyházadért, vágyunk nagy csodákat látni, mégis a legnagyobbban vallunk kudarcot, a mi családjunkban. Taníts minket arra, hogy mi a legfontosabb, ki a legnagyobb, kinek kell szolgálni – a mi Urunk Jézusnak. Ámen.

ÉLETÜNK ESEMÉNYEI

Hétközi programjaink, alkalmaink ...

október 20. vasárnap 11 óra – Bélyegen a reformáció – Kiállítás megnyitó a Kálvin teremben

október 21. hétfő 18 óra - Ifjúsági óra

október 21. hétfő 17 óra konfirmációs óra - 18 óra felnőtt konfirmáció

október 22. kedd 17 óra - Irodalmi bibliakör

október 23. szerda 6:30 - Reggeli ima

október 24. csütörtök 18 óra - Gyülekezeti bibliaóra és Kálvin kórus próba

október 27. vasárnap 10 óra – úrvacsorás istentisztelet

október 30. szerda 6:30 - Reggeli ima

október 31. csütörtök 18 óra - ünnep istentisztelet a reformáció napján

Várjuk szeretettel alkalmainkra!

Jelentkezés

Idén ősszel indul a konfirmáció előkészítő.

Gyermekeknek heti rendszerességgel, felnőtteknek két heti rendszerességgel.

Várjuk a jelentkezést egyházközségünk elérhetőségein vagy személyesen az istentisztelet után a lelkészeknél.

Kapcsolat

LELKÉSZI HIVATAL

A lelkészi hivatal a templom jobb oldalán található udvaron keresztül közelíthető meg, bejárata a templom mögötti épületben van.

Várjuk szeretettel személyesen az alábbi időpontokban:

Hétfő: 10–13 óráig

Kedd: 9–12 óráig

Csütörtök: 14–17 óráig

Ebben az időben **az alábbi telefonszámon érhet el bennünket: 06-30-632-0789**

Keressen bennünket bizalommal keresztelővel, esküvővel, temetéssel kapcsolatban. Itt jelentkezhetsz konfirmációs előkészítésre is. Tegye fel bátran kérdéseit a lelkészeknek!

ELÉRHETŐSÉGEK

E-mail: budapest-kalvin.ter@reformatus.hu **Honlap:** www.kalvinteriref.hu

Telefon: 06-30-632-0789 a lelkészi hivatal ügyeleti rendjében!

Telefonügyelet a 06-30-256-6248 vagy a 06-30-122-85-29 számon **az alábbi időpontokban:**

Hétfő: 13-17 óráig

Kedd: 12-17 óráig

Szerda: 9-17 óráig

Csütörtök: 9-14 óráig

Péntek: 9-17 óráig

ADOMÁNYOK

Mivel egyházközségünk kiadásai havi rendszerességgel kerülnek kifizetésre, kérjük testvéreinket, hogy egyházfenntartói járulékukat is havi rendszerességgel juttassák el nekünk. Javasoljuk, hogy rendelkezzenek rendszeres havi banki átutalásról. Közleménybe írják be nevüket, és hogy „egyházfenntartói járulék”.

OTP Banknál vezetett számlaszámunk: 11707024-20107972

IBAN: HU21 1170 7024 2010 7972 0000 0000

BIC (SWIFT) KÓD: OTPVHUHB

További részletek honlapunkon: www.kalvinteriref.hu

*»Tudjuk pedig,
hogy aki szűken vet, szűken is
arat,
és aki bőven vet, bőven is
arat. Mindenki úgy adjon,
ahogyan előre eldöntötte
szívében,
ne kedvetlenül vagy
kényszerűségből, mert „a
jókedvű adakozót szereti
Isten”!«*

2Kor 9, 6–7

A REFORMÁCIÓ 500. ÉVFORDULÓJA

TISZTELETÉRE KÉSZÜLT KIÁLLÍTÁS

R

500
e F

BÉLYEGEKEN A REFORMÁCIÓ

DR. KOCSIS ATTILA REFORMÁTUS LELKÉSZ GYŰJTEMÉNYE

MEGNYITÓ

2024. október 20. 11 óra

Látogatható vasárnaponként
az istentisztelet után és
bejelentkezés alapján.

Támogató:
Tiszántúli Református
Egyházkerület

Ibstock Place School kórusa Londonból

Ibstock Place School Choir London

Ingyenes koncert / Free concert

2024. október 21. – Hétfő 18:00

Kálvin-téri Református Templom

1091 Budapest, Kálvin tér 7.